

[Bertel Dahlgaard.]

der, der hindrer landets erhvervsmæssige og sociale fremgang.

Hvordan det nu end går på de områder, jeg her har omtalt, synes det mig åbenbart, at der bør tilstræbes større enighed og større sammenhæng i landets økonomiske ledelse. Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen har vist udtrykt det på den måde, at der bør tilstræbes og fastholdes, hvad han kalder en langtidsplan, og det er selvfølgelig rigtigt. Men det nytter ikke at lægge en langtidsplan, hvis de faktorer, der øver indflydelse på planens virkeliggørelse, trækker i hver sin retning. Det er ikke nok, at der her i tinget eventuelt kan opnås enighed om plan og mål, hvis der ikke kan opnås en vis forståelse mellem de økonomiske magtfaktorer her i landet om, hvilke handlinger det er nødvendigt at foretage for at nå målet. Økonomisk og politisk demokrati forudsætter, at man underkaster sig en vis samordning, en vilje og evne til samarbejde. Det er udfra disse synspunkter, det radikale venstre har fremsat et forslag til beslutning om, at økonomisk sagkyndige sammen med repræsentanter for stat, nationalbank og organisationer træder sammen med det formål at nå til forståelse om formerne for en sådan økonomisk samordning. Forslaget når nu ikke til behandling inden ferien, men jeg håber, at tinget til efteråret vil være positivt indstillet deroverfor, og jeg takker det ærede medlem hr. Aksel Møller for, at han allerede her i dag har sagt, at det konservative folkeparti ikke vil modsætte sig forslaget.

Jeg har med interesse set, at forslaget er gjort til genstand for omtale i det af Centralorganisationen af Metalarbejdere udgivne medlemsblad, der redigeres af det ærede medlem hr. Hans Rasmussen. Det ærede medlem giver her udtryk for, at man indenfor fagbevægelsen ingenlunde er blind for, at en økonomisk politik, der sætter sig fuld beskæftigelse som mål, forudsætter en vis samstemmighed om denne økonomiske politik ikke blot her i tinget, men også i videre forstand, omfattende de organisationer, der har indflydelse på løn og andre omkostninger i den økonomiske virksomhed. Det ærede medlem maner til en vis forsigtighed fra fagbevægelsens side i behandlingen af

disse spørgsmål, og det er der ikke noget at sige til.

Vort forslag er ikke vendt ensidigt mod nogen, men vil man have den fulde beskæftigelses goder, og vil man sikre sig den herfor nødvendige økonomiske stabilitet og fasthed på valutaområdet, da må også alle sider af det økonomiske liv være indstillet på at opfylde de nødvendige forudsætninger. At der også til disse forudsætninger hører samarbejdsformer i forholdet mellem bedrift og medarbejdere, der kalder på alles interesse i øget produktion, er en selvfølge, men det hører til i en anden sammenhæng.

Lad mig forresten sige, at i de drøftelser, vort forslag har kaldt på, bør sikkert også inddrages jævnsides med de der nævnte organisationer en repræsentant for den funktionærstand, der bliver en stadig mere betydningsfuld faktor i nutidens erhvervs- og samfundsliv.

I den omtalte artikel i metalarbejdernes medlemsblad beskæftiger forfatteren sig også med arbejdsoverenskomsterne og understreger stærkt, at den nuværende form, hvor arbejdsgivere og arbejdere søger at finde frem til en løsning, er at foretrække fremfor et lovgivningssystem. Herom er formentlig alle enige, men det er ikke det, der er problemet. Problemet er, hvad der skal ske, når parterne ikke finder en løsning. Vil da virkelig nogen påstå, at det er afgørelse gennem en langvarig arbejdskamp, der træffer den bedste og retfærdigste løsning? Ligger der i dette, at den stærkeste vinder kampen, nogen garanti for, at den socialt og samfundsmæssigt forsvarlige løsning fremkommer? Næppe nogen kan mene det, rent bortset fra hensynet til de værdier, kampen ødelegger. Man siger så fra de to sider i arbejdsstriden, at såfremt der findes en fast voldgiftsinstitution, vil dette virke hindrende for, at parterne selv når til en overenskomst, da de så på forhånd ved, at staten træder til, hvis overenskomst ikke opnås. Jeg synes ærlig talt, man burde holde op med at opstille dette skræmmebillede. Alle ved, at denne tale om, at parterne under de nuværende forhold må regne med, at de skal ordne deres egne forhold, intet har på sig. Siden 1929, da det socialdemokratisk-radikale ministerium dannedes, har ingen stor og omfattende konflikt fået